

Forfatter: Buntzen Gyllembourg-Ehrensvaerd, Thomasine Christine

Titel: BREV TIL: Heiberg, Johan Ludvig FRA: Buntzen Gyllembourg-Ehrensvaerd, Thomasine Christine (1812-10-09)

Citation: Buntzen Gyllembourg-Ehrensvaerd, Thomasine Christine: "BREV TIL: Heiberg, Johan Ludvig FRA: Buntzen Gyllembourg-Ehrensvaerd, Thomasine Christine (1812-10-09)", i *Brevvexling fra J. L. Heibergs Reise til Sverige i Efteraaret 1812*, Cohens Bogtrykker, s. 23. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990082-000-shoot-L0019900820000009.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Brevvexling fra J. L. Heibergs Reise til Sverige i Efteraaret 1812

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kjøbenhavnd. 9de Oct. 1812.

Kjereste Ludvig! Jeg beder Dig tusinde Gange om Forladelse for de Utak, Du fik af mig i mit sidste Brev for Din Stiltienhed, men Gud veed, hvor Dit lille Brev fra Helsingborg havde været saa længe paa Vejen. Det kom først i Forgaars Aftes, og gjorde mig grumme glad, hvorvel det var, ligesom Øhlenslager siger, at Ørsteds Breve ere: i en Sti il som om han var vreed, uden alle Kjer tegn. Du maa nok herefter kjæle lidt for os stakkels Længselsfulde her hjemme, thi i Dit Hjerte mener Du os det kjerligt, det haaber og veed jeg vist, thi jeg kjender min Ludvig, men uagtet jeg vel med moderlig Forfængelighed og ogsaa med Taknæmmelighed for min Lykke har ofte tænkt, at det smukke Digt af Schiller, som vi to holder saa meget af: Selig, welchen die Götter, etc. — ¹⁾ i det hele passer paa Dig, saa maa jeg dog tilstaae, at hvorvel jeg synes, at om vel Phoebus har aabnet Dine Øjne, og Zeus for saavidt har trykket sit Segl paa din Pande, som Aanden altid behersker den legemlige, jordiske gemene Verden, saa har Hermes dog ikke ret aabnet Dine Læber, i den Betydning som man mener om denne venlige Gud, at han beroeliger, tilfredsstiller, forsoner de stridige Gemytter, jevner alting og er — i det hele venlig. Jeg veed vel, at om jeg kunde lukke Dit Hjerte op og vise det for Verden, saa vilde vi alle see den Venlighed og Blidhed, som jeg i mange Øjeblikke har troet at see deri, men man bliver dog saa glad i dette kolde Liv, naar den indvortes Soel undertiden skinner frem og varmer os med sine Straaler. Paa en s. 24mørk Dag saa veed vi jo ogsaa nok, at den virkelige Soel paa Himmelen sidder bag ved Skyerne og ikke er borte, men vi er dog misfornøjede, naar vi ikke seer den med vore Øjne. Imidlertid takker jeg Dig dog for Dit lille Brev. Usigelig glad blev jeg, da vi fik det. Der blev saadan en Glæde i Huset, da det kom. Øhlenslager var her den Aften, ogsaa Weyse og Bruun. Weyse har selv skrevet Dig til igjen i Dag, de andre to bad saa meget hilse Dig. Ganske umaadelig længes vi efter Dit næste Brev. Vi sov næsten ikke i Nat, hverken G. eller jeg af bare Angst over at tænke paa, at Du kunde være faldet i Søvn paa Kudskebukken, hvor Din tossede Plads er, og være gledet need af Vognen, om I har kjørt om Natten, og Du har siddet paa den Plads. G. skrev samme Dag Du reiste til Taube herom, men vi frygter, at I ere rejste saa tidlig fra Helsingborg, at I ikke have faaet de Breve. G. skriver i Dag til Tuxen for nærmere at erkyndige sig derom. Om Natten, naar jeg kommer i Seng, saa ligger jeg altid og ængster mig saa gyselig over at tænke paa Din Reise. Naar jeg faaer at vide, at du er kommen til Stockholm og endnu bedre til Upsala, saa haaber jeg at blive mere roelig. Jeg drømte saa ængstelig om Dig i Forgaars Nat og vaagnede saa angest og forgrædt. Den hele Dag efter var jeg saa bedrøvet. Jeg føler nu først Værdien af at have Dit Portrait, ¹⁾ hvorvel jeg ogsaa nu mere end nogensinde synes, at det erlangt fra ret at ligne Dig. Jeg gaaer ogsaa bestandig med den lille Medaillon med Dit Haar, og da du var reist, fandt jeg en lille Seddel, hvorpaa Du havde skrevet Dit Navn og Nummeret paa vort Huus. Den tog jeg strax og laae til Mærke i min Bog jeg læser, og jeg er saa bange for at midste den, som om det var en stor Skat. Saaledes gjør Fraværelsen alting helligt og kjert, som man ikke tænker paa, naar man er sammen. Jeg tæller ogsaa Dagene, til jeg skal se Dig igjen. I Dag er da een Uge forbi. Naar jeg først vidste Dig i Sikkerhed, vilde jeg give mig bedre tilfreds, men denne Reise, de Veie og Din daarlige Plads ængster mig saameget. Nur wer die Sehnsucht kennt, weiss was ich leide.

Her hjemme er alting ved det gamle. I Dit Sovkammers. 25og i vores, er der nu ogsaa gjort reent og hængt Gardiner op, hvilket jeg fortæller Dig, siden Du vil følge mig i mine smaa Forretninger. Bruun har været her de fleeste Aftener, Weyse alle. Han klynker over Din Fraværelse næsten ligesaa meget som jeg. De spiller nu Boston om Aftenen inde i Spisestuen. Det moerer mig kun lidt at spille med. De fleeste af disse Aftener, har jeg ogsaa siddet eene herinde og læst eller syet og tænkt paa Dig. Om Aftenen synes mig, at jeg savner Dig meest. Naar den fæle mørke Nat kommer, saa kommer ogsaa saa mange Ængstelser, saa er jeg altid bange for Dig. I Aften kommer da Tante Lise og hendes Huus. Lille Lette, ¹⁾ som allerede er her, sidder og skriver Dig til.

Nu lev vel, min egen gode kjere Dreng! Gud og alle gode Aander bevare Dig og føre Dig lykkelig og vel tilbage til Din stakkels Moder.